

Πέντε αγκάθια για την Κύπρο

15 Μαρτίου 2013

Η θέση μου για την Κύπρο είναι απλή και απaráλλακτη με εκείνη που κατέθεσα στο HOT DOC (Νοέμβριος 2012) σε άρθρο με τίτλο «Κύπρος – Η Ιρλανδία της Μεσογείου»: Ένα όσο το δυνατόν μικρότερο δάνειο από την τρόικα με παράλληλο κούρεμα τόσο των καταθέσεων πολιτών χωρών εκτός Ευρωπαϊκής Ένωσης όσο και των δανειστών των τραπεζών. Κάτι τέτοιο θα διαλύσει μεν το ανόητο όνειρο της μετατροπής του νησιού σε χρηματοπιστωτικό κέντρο ρώσικων και μεσανατολικών συμφερόντων αλλά θα έχει το μικρότερο δυνατό κόστος για την κοινωνική οικονομία της Κύπρου. Βέβαια δεν έχω καμία αμφιβολία ότι η πρότασή μου θα απορριφθεί (από την διεθνή των τραπεζιτών που κρατάει όμηρους τους λαούς μας), με αποτέλεσμα μια μεσοβέζικη λύση (δάνειο τεράστιο αλλά όχι ικανό να λύσει το πρόβλημα) κάτι που όχι μόνο καταδικάζει τον κυπριακό λαό σε μια τύχη παρόμοια με εκείνων των ελλαδιτών αλλά και εγείρει πέντε ερωτήματα-αγκάθια για την Ευρώπη:

1. **Το χάσμα:** Όπως φαίνεται, η ΕΕ προσανατολίζεται στο δεσμεύσει την Κύπρο να καλύψει όλες τις ζημιές των τραπεζών με ένα ποσό που (α) είναι μεν τεράστιο για τους ισχνούς ώμους του Κυπριακού δημοσίου, αλλά (β) δεν αρκεί για να καλυφθούν οι μαύρες τρύπες. Κάτι τέτοιο θα δημιουργήσει μεγάλες αντιρρήσεις στους κόλπους του ΔΝΤ και, εν τέλει, θα διασύρει την Κύπρο για χρόνια πολλά, όπως συμβαίνει τρία χρόνια τώρα με την Ελλάδα.
2. **Το ΔΝΤ:** Το ΔΝΤ έχει «καεί» με την συμμετοχή του στο ελληνικό δάνειο και δεν έχει όρεξη να επαναλάβει την θλιβερή αυτή ιστορία με την Κύπρο. Το ερώτημα λοιπόν τίθεται κατά πόσον το δάνειο θα είναι καθαρά ευρωπαϊκό ή αν θα έχουμε και το ΔΝΤ ως μέρος της γνωστής τρόικας. Όσο τραγικό να ακούγεται αυτό, την Κύπρο την συμφέρει η παρουσία του ΔΝΤ καθώς ο αμαρτωλός αυτός οργανισμός φαίνεται να έχει μάθει μαθήματα που το Βερολίνο αγνοεί επιδεικτικά.
3. **Λύσεις τελευταίας στιγμής:** Στην περίπτωση της Ελλάδας, η ΕΕ άφηνε το πρόβλημα χρηματοδότησης του δημοσίου να φτάσει στο σημείο της τελικής καταστροφής και μόνο το τελευταίο δευτερόλεπτο έβρισκε μια πρόσκαιρη λύση που απλά παρέτεινε την αγωνία για μερικούς μήνες ακόμα. Και ξανά τα ίδια μετά. Πολλοί ισχυρίζονται ότι στην περίπτωση της Κύπρου τα πράγματα θα είναι καλύτερα καθώς, εφόσον δεν κουρευτούν οι ρώσικες καταθέσεις, θα υπάρχει πάντα η Ρωσία για να δίνει «ανάσες χρηματοδότησης» στην Κύπρο. Δυστυχώς νομίζω ότι οι ελπίδες είναι φρούδες. Πρώτον, είναι πιθανό η ΕΕ να μην επιτρέψει κάτι τέτοιο και, δεύτερον, είναι απίθανο η Ρωσία να βοηθήσει με αυτό τον τρόπο όταν

αποκλείεται συστηματικά από τον «ενεργειακό τομέα (κάτι που θα απαιτήσουν Γερμανοί, Άγγλοι, Γάλλοι και Αμερικανοί).

4. **Ελληνικές τράπεζες:** Διάβασα ότι η Κυπριακή κυβέρνηση, έτσι ώστε να μην κουρέψει τους τραπεζίτες, θα ζητήσει από την ελληνική κυβέρνηση να μοιραστεί το κόστος ανακεφαλαιοποίησης των κυπριακών τραπεζών καθώς ένα μεγάλο μέρος των ζημιών τους οφείλεται στο κούρεμα των ελληνικών ομολόγων. Θα επρόκειτο για ανέκδοτο αν δεν ήταν τόσο σοβαρό: Όχι μόνο η ελληνική κυβέρνηση παραμένει βαθεία πτωχευμένη, αλλά δανείζεται ήδη τεράστια ποσά για την ανακεφαλαιοποίηση των ελληνικών τραπεζών, τα οποία όμως ποσά πέφτουν σε μαύρες τρύπες και εξαφανίζονται δια παντός.
5. **Το φάσμα της Ιταλίας:** Δυστυχώς, δυστυχέστατα, οι ιταλικές εκλογές δημιουργούν κίνητρα στο Βερολίνο, στην Φραγκφούρτη και στις Βρυξέλλες για να τηρηθεί από την ΕΕ μια ιδιαίτερα σκληρή και μισανθρωπική στάση απέναντι στην Κύπρο. Ακόμα και να συμφωνούσαν μαζί μου οι Ευρωπαίοι ότι ένα κούρεμα των ιδιωτικών ομολόγων των κυπριακών τραπεζών, με παράλληλη μείωση της λιτότητας που θα απαιτήσουν από την Λευκωσία, είναι η μόνη βιώσιμη λύση και πολιτική για το νησί, δεν θα το παραδεχθούν. Και δεν θα το παραδεχθούν επειδή φοβούνται ότι ο Γκρίλλο στην Ιταλία, ακόμα και ο Μπερσάνι ή ο Μόντι, θα «πάρουν αέρα» ζητώντας χαλάρωση της λιτότητας στην χειμαζόμενη Ιταλία.

Εν κατακλείδι, αν η κυπριακή κυβέρνηση περιμένει ότι οι Ευρωπαίοι θα τους προτείνουν μια λογική λύση, ένα Μνημόνιο που δεν καταδικάζει την Κύπρο σε σκοτοδίνη-αλα-ελληνικά, πλανώνται. Ο μόνος τρόπος να αποφύγει ο κυπριακός λαός την στο διηνεκές συρρίκνωση είναι να αναλάβει η νέα κυβέρνηση, μονομερώς, την ευθύνη του κουρέματος των τραπεζών.